Llorenç Carreras i Montse Valentí: «Poc després de jubilar-nos ja tornàvem a estar fent classe»

Els dos mestres gironins mantenen viu el seu compromís pedagògic a l'Espai 31, on defensen un model educatiu basat en la curiositat i el pensament crític

Montse Valentí volia ser metgessa, però el seu pare no la va deixar marxar a Barcelona per estudiar Medicina per por que s'acabés embolicant amb les vagues estudiantils. Llorenç Carreras tampoc semblava poder escollir massa. I és que estava predestinat a seguir els passos dels seus pares i entrar a treballar a la fàbrica tèxtil de Bonmatí. Ella va acabar estudiant Magisteri, una de les poques opcions que tenia a Girona, mentre que ell va poder continuar els estudis gràcies a una mestra que va descobrir les seves aptituds i a una beca que li va permetre esquivar la fàbrica. Els seus camins es van trobar anys després a l'escola Annexa-Joan Puigbert de Girona, on van compartir més de dues dècades de professió i una mateixa manera d'entendre l'educació. De fet, ni la jubilació els ha fet abandonar les aules. Ara, amb 74 i 75 anys, continuen acompanyant a infants i joves des de l'Espai 31 de Girona, un projecte educatiu vinculat a la parròquia del Mercadal convertit en un espai de trobada i de reforç educatiu des d'on fan «l'educació que creiem que s'hauria d'estar fent als centres educatius».

Per arribar fins aquí, però, van seguir camins ben diferents. Valentí va descobrir la seva vocació gairebé per casualitat. Després que el seu pare li impedís estudiar Medicina a Barcelona, li va proposar fer Infermeria, una alternativa que li va semblar semblant i que podia fer des de Girona, però ella va escollir Magisteri. Va passar deu anys interna a les Dominiques de Sant Narcís, on va estudiar batxillerat i es va formar com a mestra. Amb només 20 anys ja substituïa un professor de matemàtiques a l'Acadèmia Cucurull de Girona, fent classe a alumnes que només tenien quatre anys menys que ella. Després de passar per escoles de Maçanet de la Selva, Palafrugell i Bordils, va arribar a l'Annexa-Joan Puigbert, on va dedicar bona part de la seva trajectòria a l'educació infantil.

Per la seva banda, Llorenç Carreras va créixer a Vilanna, on els seus pares treballaven a la fàbrica i una veïna en tenia cura. Als quatre anys va començar a anar a una escola on convivia amb infants de fins a 16 anys. «Era una cadena; els grans ensenyaven als petits», recorda. Va ser allà on la mestra Caterina va descobrir les seves aptituds i el va animar a continuar estudiant. A casa, però, l'esperava un altre futur: «El pare ja pensava comprar-me una bicicleta per anar a treballar a la fàbrica». La mestra, però, el va preparar per a l'examen d'ingrés al batxillerat i el va acompanyar en tren fins a Girona. Va aprovar i, gràcies a una beca, va poder continuar estudiant. Amb 19 anys ja era mestre. Encara avui recorda aquella dona que li va canviar la vida: «Cada any li porto flors al cementiri».

Llorenç Carreras

— Mestre

Va començar a treballar a l'Acadèmia Sant Miquel d'Anglès, on va viure dos anys al convent de les Dominiques. Ni el servei militar va interrompre la seva vocació: destinat a la Creu Roja, combinava el servei d'ambulàncies amb classes d'alfabetització per a soldats. Després va treballar en educació especial al centre Mater Dei de Girona, fins que va arribar a l'Annexa amb una comissió de serveis que havia de durar un any. «Aquell any es va convertir en 40», assegura. Allà va conèixer Montse Valentí i va acabar exercint de mestre d'educació especial, cap d'estudis i director de l'escola.

A l'Annexa, l'educació volia anar molt més enllà dels llibres. Organitzaven experiments, setmanes culturals, pessebres vivents i fins i tot nits en què els alumnes es quedaven a dormir a l'escola. «Els veïns ens obrien els jardins per fer-hi el pessebre», recorda Carreras. Creien en una escola oberta al barri, on els infants aprenguessin descobrint el món i ajudant-se els uns als altres. Entre projectes, viatges i dècades compartint aules, van construir una amistat que encara perdura.

Quan li va arribar la jubilació, Valentí no estava disposada a deixar enrere aquella vida. L'aleshores rector de la parròquia del Mercadal de Girona, Pere Domènech, li va proposar continuar ensenyant i no s'ho va haver de pensar dues vegades. Després va convèncer Carreras perquè s'hi afegís. «Poc després de jubilar-nos, jo en concret l'endemà, ja tornàvem a estar fent classe», recorda Valentí.

Notícies relacionades

Montse Valentí

— Mestra

Ara, a l'Espai 31, han trobat la manera de continuar fent l'escola en què sempre han cregut. Els infants de diferents edats aprenen plegats, experimenten i comparteixen descobertes. «Aquí fem l'educació com nosaltres creiem que hauria de ser», defensen. Tots dos es miren amb preocupació un model actual que consideren «massa mecànic», en què la curiositat ha deixat de cultivar-se. Reivindiquen una escola que ensenyi a pensar, a qüestionar-se les coses i a entendre el món. «Si només els fas llegir i escriure, seran robots i no s'adaptaran a la vida», adverteix Carreras. Més enllà de transmetre coneixements, tenen clar el llegat que volen deixar als infants: «Aquí els ensenyem a pensar i a estimar».

Subscriu-te per seguir llegint

Font de l'article: https://www.diaridegirona.cat/girona/2026/11/20/llorenc-carreras-montse-valenti-poc-136630414.html